

ling da være? Vor Stilling bør være en saadan, at der gives os Leilighed til at gjøre Indrømmelser, væsentlige Indrømmelser i Fællesudvalget. Vor Stilling maa være en saadan, at vi kunne gaa ind paa militære og deraf følgende finansielle Indrømmelser til modstaaende Ansuelser, ligesom de Herrer i deres Indstilling maa kunne gaa ind paa militære og finansielle Indrømmelser ligeoverfor os. Vort Forslag staar med 540,000 Kr. under det Nuværende, medens deres Forslag staar med 7—800,000 Kr. (Stemmer: Over det Nuværende!) Jeg takker for Røttelsen, ja, over. Se de Herrer altsaa paa deres Stilling ligeoverfor os, hvorledes have da de Herrer i hele denne Forhandling kunnet rette positive Behreidelser med Hensyn til vort Forslag for Mangel paa Indrømmelser? Naar jeg nu aldrig i mine tidligere Foredrag har behreidet dem deres Stilling, men kun værget mig imod deres Behreidelser ved at paavise deres Stilling, da har Grunden dertil været, at jeg erkjender den Betragtning fra deres Side, ifølge hvilken de ere komne til denne Indstilling. Jeg har erkjendt denne Betragtning og har havt Følelsen af, at vi ikke kunde naae hinanden, og det kunde vi ikke allerede af den Grund, at, saaledes som Udvalget var nedfat med det relative Flertal i Nyggen horte fra Forretningerne, vilde det ikke være rigtigt, om vi forsøgte at naae Noget, som vi troede at kunne paaotrovare baade Landstinget og Regjeringen; vi kunde ikke naae nogen Mægling i dette Udvalg. Med Hensyn til den Stilling, de Herrer fandt det passende at indtage i Udvalget, blev der yttret — det staar ogsaa i deres Erklæring —, at de vare villige til at gaa ned til samme finansielle Grændse, som de stode paa ved 2den Behandling, hvis vi vilde gaa op dertil, det vil sige til 9 Mill. Kr. Det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) sagde, at det var udtalt i Udvalget, at de muligvis vilde gaa længere ned endnu. Det kan gjerne være, at saadanne Ord kunne være saadane leilighedsvis; men jeg erindrer tydelig, at jeg sagde til deres Ordsfører, at for hvert Skridt de Herrer gik ned under deres Indstilling ved 2den Behandling, vilde vi gaa dem et Skridt møde. Dette har jeg udtalt i Udvalget, men en passant, jeg havde en Følelse af, at de Herrer ikke vilde noget Saadant, og det

fremgaar ogsaa af deres udtryffelige Erklæring, at det vilde de ikke. Jeg forstaa deres Stilling, og jeg agter den. Jeg forstod deres Stilling saaledes, at deres Forslag fra Sagens 2den Behandling i alt Fald delvis var blevet desavoueret af Landstinget og af Regjeringen, forsaavidt som denne havde sluttet sig til Landstinget, og at de under den nuværende Stilling ikke vilde paatage sig selv at bære denne Sag frem i en anden Skikkelse, men hellere vilde handle i Forening med deres Meningsfæller i Landstinget, om med eller imod Regjeringen, veed jeg ikke og bryder mig forsaavidt heller ikke om at vide, thi Regjeringens Stilling er ikke Hovedspørgsmaalet; det er Sagen, som er Hovedspørgsmaalet. Derfor siger jeg: Lad os forsøge, om Sagen kan bringes til en Afgjørelse. Kan Regjeringen da ikke tage imod Sagen, saa maa Regjeringen vige i en saa stor Sag som denne. Jeg siger, at jeg kunde forstaa de Herrerets Betragtning. Jeg forstod, at de ikke ønskede under disse Forhold at tage det Ansvar paa sig, at lave en selvstændig Indstilling, men fandt, at de maatte stille sig paa Landstingets Standpunkt for paa et senere Stadium med Landstingsforslaget b.g sig at operere frem til noget Andet. Men jeg betragtede det da rigtignok ogsaa som en Selvfølge, at de Herrer paa samme loyale Maade forstode vor Stilling til Sagen, forstode, at vi vare nøbte til taktisk at stille os baade i militær og finansiell Henseende paa den Maade, som jeg nærmere har udviklet, fordi vi som Mindretal mente ikke at burde lave selvstændige Forslag til Overenskomst om militære Overensstemmelser, naar vi stode foran endelig at skulle samles som 30 Medlemmer fra begge Thingene. Jeg troede, at de paa samme loyale Maade forstode vor Stilling og forstode, at det var nødvendigt for os at have, at vi havde vort Standpunkt at gaa ud fra, for at vi kunde bevæge os frit og selvstændigt under en eventuel Forhandling i et Fællesudvalg. Jeg troede, at de Herrer forstode dette saa meget bedre, som de ikke kunde være uvidende om, at de Herrer fra den Side, hvortil det ærede Medlem fra Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen) hører, vilde gjøre alt deres for endelig at forstyrre det Hele. Da jeg altsaa antog, at Sagen stod forstaaelig for os Alle saaledes, at der efter vor Stilling ikke var Andet at gjøre, naar vi vilde gaa til